

«Унція емоцій варта тонни фактів» Джон Джунон

№ 5 (18), 2 квітня 2018 року

ІННА ЛИСАК: «ЯКЩО ВАМ ВЖЕ ТИСНУТЬ ВАШІ РОЖЕВІ ОКУЛЯРИ, ТО ВАМ ДО НАС»

Ведуча «Надзвичайних новин» на ICTV розповіла «Гончар Інфо» про те, як любов може привести у журналістику

Детальніше на стор. 5

Фото: з особистого архіву Інни Лисак

ПАНКУ В ДНІПРІ БУТИ!

Інтерв'ю з молодим і перспективним гуртом SLICE OF STORY про творчість, життя і рок-культуру.

Детальніше на стор. 3

ЯК (НЕ) ТРЕБА ПИСАТИ КУРСОВУ

Ви сіли писати наукову роботу за два-три місяці до здачі? Начебто все встигаєте? Схоже, ви не вмієте правильно працювати з інформацією. Але то нічого, ми навчимо.

Детальніше на стор. 3

ЗОЛОТО! ДНУ БУВ НАГОРОДЖЕНИЙ НА МІЖНАРОДНІЙ ВИСТАЦІ «СУЧАСНІ ЗАКЛАДИ ОСВІТИ»

Фото: Юлія Лобинцева

З АВТОРОМ ПРОЕКТУ ПОСПІЛКУВАЛИСЯ ЖУРНАЛІСТИ «ГОНЧАР ІНФО» І ДІЗНАЛИСЯ НАЙЦІКВІШІ ПОДРОБИЦІ.

Детальніше на стор. 3

«INNODNIPRO»:

У ДНУ заступниця міського голови Яніка Мерило шукала талановитих студентів.

Детальніше на стор. 2

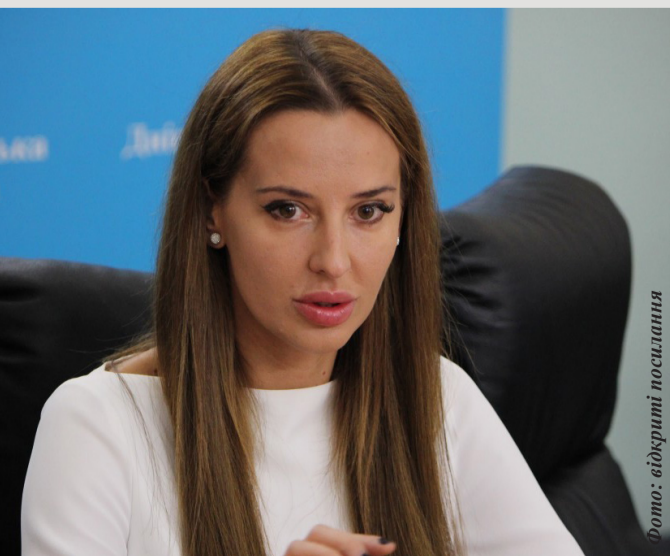

Фото: відкриті посилання

ЗАЧИНЕНО НА НЕВИЗНАЧЕНИЙ ТЕРМІН:

Хто і чому прибрав «Кузню української інтелігенції»

Детальніше на стор. 2

Фото: відкриті посилання

ЛАМАЄМО ГОЛОВУ:

Ісократ, жіноча сукня та інші невідповідності

Детальніше на стор. 4

ДНІПРО - ІННОВАЦІЙНА СТОЛИЦЯ УКРАЇНИ

Заступник міського голови Дніпра Яніка Мерило презентувала конкурс «InnoDnipro»

«Дніпро - місто інновацій та технологій»

У Дніпрі розпочався конкурс для талановитих розробників «InnoDnipro». До ДНУ ім. Олесь Гончара завітала радник міського голови Дніпра Яніка Мерило з метою популяризувати винахідництво та підприємницьку діяльність серед студентів. Про це журналіст «Гончар Інфо» дізналася на місці події.

Саме Ахті Хейнл, Прійт Казесалу та Ян Таллінн створили відому програму «Skype». А в 2003 році хлопці продали свій стартап за 10 млрд доларів програмі «Microsoft». Таким чином, Яніка Мерило на прикладі показала, як розвивається стартап: від ідеї до успіху.

у сфері технологій. «InnoDnipro» - це платформа, завдяки якій можна створити власний стартап та реалізувати ідеї. Якщо у вас є запитання щодо розробки власних проєктів, то ви можете писати мені у Facebook, - з посмішкою сказала Яніка Мерило.

«Якщо ви розумієте, як змінити наше місто на краще, то ласкаво просимо. До речі, сьогодні міська рада підписала меморандум з ПрАТ «Київстар» щодо роботи сервісу онлайн-ідентифікації «Mobile ID». За допомогою програми дніпряни зможуть отримувати адміністративні послуги в електронному вигляді за допомогою телефону. В майбутньому, ми плануємо впровадити оплату проїзду за допомогою sms, - говорить Яніка Мерило.

Крім того, вона згадала успішні проєкти міста за 2017 рік. Серед них «Безпечне місто», «Navizog», «Віртуальні тури», «Електронна медицина». Не

оминула своєю увагою радник мера Дніпра і проєкти на майбутнє: поява тестового майданчика «Hurefloor», введення Е-квитка та запуск ракети «Firefly».

По завершенню заходу, студенти розподілилися на групи за темами, які б вони хотіли розвивати в майбутньому.

Наприклад, студентка економічного факультету Тетяна Попова бажає впровадити у місті електронну оплату проїзду:

«Звичайно, я розумію, що для впровадження Е-квитка потрібно ще багато чого зробити, але я вірю, що впроваджу. За моїм проєктом, спочатку оплата проїзду електронним квитком з'явиться у Дніпровському електротранспорті. Далі, побачимо, - говорить вона.

Через місяць Яніка Мерило пообіцяла влаштувати тренінг з розробки стартапів. Більшість студентів підтримали її пропозицію та запропонували цікаві теми для майбутньої панельної дискусії.

Переможців конкурсу визначить журі у складі відомих експертів та вчених. Саме вони й розподілятимуть грошову винагороду серед переможців. Загальний бюджет конкурсу - 500 тис. грн.

Катерина ГАЦЕНКО
Фото автора.

ЗАЧИНЕНО НА НЕВИЗНАЧЕНИЙ ТЕРМІН

Хто і чому прибрав «Кузню української інтелігенції»

«Кузня української інтелігенції» зачинена на невизначений термін! - написав на своїй сторінці у Facebook один із засновників проєкту Гліб Стрижко. Хто і чому посприяв такому рішення та чи є шанси на повернення замишеного студентського простору дізналась редакція «Гончар Інфо».

Хто не знає, «Кузня української інтелігенції» - це затишне місце, що було створене студентами для студентів. Воно розміщується у кімнаті для відпочинку гуртожитку №2 і успішно функціонує вже більше ніж півроку. Кожен бажаючий може не лише відвідати запропонований простором заходи, а й влаштувати щось своє абсолютно безкоштовно. Тож, кому й чому міг завадити молодіжний центр? Офіційною причиною раптового зачнення «Кузні» стали численні скарги від голови Ради студентів ДНУ, Ради студентського гуртожитку та керівника «Студентської варті». Їх суть зводилася до того, що простір являє собою каталізатор небезпек у гуртожитку. Такі заяви «посипалися» після того, як на одному з останніх заходів виникла невелика суперечка між студентами. Голова Ради студентів ДНУ Артем Кравченко від зайвих коментарів відмовився. Сказав лише, що

«Кузня української інтелігенції» була небезпечною для спокійного життя в гуртожитку. А от засновнику простору навпаки було що сказати.

«Конфлікт був особистісний між студентами-істориками, які посварились і які того ж самого вечора вирішили його. Але, враховуючи те, що на заході були також присутні представники С14 і потім підійшли представники «Студентської варті», можна сказати, що зіткнулися дві протилежні ситуації. У підсумку нею скористалась Рада студентів, в особі Артема Кравченка, який з якихось особистих міркувань чи нелюбові до нас, сказав, що ми є каталізатором небезпек для студентів гуртожитку, - згадає Гліб Стрижко. До цього на нас не було ніяких скарг, в нас було півроку ідеальної діяльності. Просто невеликий прецедент став сигналом до дії для наших супротивників».

Цікаво, що й очевидці того самого конфлікту не

пам'ятають особливості загрози для мирного життя студентів в гуртожитку.

«Так, того вечора посварились декілька студентів, але конфлікт був виключно між ними, всі інші не втягувались у нього. Якщо чесно, я не розумію в чому хтось побачив загрозу, - повідомляє Наталія, одна з відвідувачок «Кузні».

вачок «Кузні».

Поки що подальша доля «Кузні української інтелігенції» залишається невідомою, але студенти широкі вірять в її найшвидше повернення, а засновники тонко натякають: це дійсно станеться, причому скоріше, ніж хто-небудь міг чекати.

Катерина НІЧІК
Фото: відкриті посилання.

«Кузня української інтелігенції» - лауреат конкурсу «Студент року Дніпропетровщини»

ЗОЛОТО!

ДНУ переміг на Міжнародній виставці «Сучасні заклади освіти»

Дипломи переможців почесного конкурсу

Дніпропетровський національний університет імені Олесь Гончара став учасником щорічних Міжнародних виставок «Сучасні заклади освіти» та «World Edu», які проходять у Києві з 15 по 17 березня. Університету вдалося отримати золоту медаль у тематичній номінації «Упровадження сучасних засобів навчання, проєктів, програм і технологій для вдосконалення та підвищення ефективності освітнього процесу».

Презентувати свої здобутки навчальному закладу допомагала Інжинірингова школа Асоціації Ноосфера, одна з лабораторій якої оперує при ДНУ. Саме таке співробітництво між бізнесом і наукою стало темою роботи, яку презентував університет. Авторами проєкту були завідувач кафедри космічних інформаційних технологій Юрій Ткачов та керівник Інжинірингової школи Тетяна Булана.

«Головною метою було презентувати новітні засоби, які підвищують ефективність та якість навчання студентів. Ми запропонували різні варіанти вдосконалення самостійної роботи, яка є важливою складовою в навчальному процесі, - коментує Тетяна Булана, - це

організація додаткових лекцій та семінарів, впровадження технологій проєктно-орієнтованого навчання під керівництвом експертів тощо. Юрій Ткачов відповідає за теорію, а на мені була практична частина. Гадаю, саме правильний розподіл праці та працьовитість допомогли здобути перемогу».

«Взагалі за останні 10 років наш університет не презентував подібні проєкти. Зараз основною проблемою участі в міжнародних виставках є фінансове питання - початковий внесок, які навчальний заклад поки не в змозі оплатити на постійній основі, - додала Тетяна.

Також у конкурсній роботі пропонується система STEM-освіти (створення лабораторій програмування, робототехніки, веб-дизайну тощо) та технологія дуальної освіти для старших курсів. Вона передбачає поєднання практичної діяльності із навчанням. Підприємства визначать потрібні навички для майбутніх випускників і будуть замовляти їх закладам вищої освіти.

Юлія ЛОБИНЦЕВА
Фото автора.

ВІД РЕДАКТОРА

Дорогі читачі!

Як ви вже могли помітити, ми трохи змінили формат випуску «Гончар Інфо». Тепер над газетою працюють перший, другий і третій курси. Новини добрі, як не крути. Так, майже весь факультет задіяний в одній загальній справі. І другому курсу все - таки легше (якщо сам себе не пожалієш, то хто ж). А найголовніше те, що випуски тепер будуть виходити кожного тижня. Теоретично. Але ми оптимісти. Сподіваємося, що ви також.

А ще це перший випуск «Гончар Інфо» в новому 2018 році. Ми запевняємо вас, що три місяці ми плідно працювали, шукали теми й ідеї.

Про що цей випуск? Традиційно ми розповімо про «університетські справи». Тим паче, що привід є: наш ДНУ отримав «золото» на виставці «Сучасні заклади освіти - 2018». А журналісти «Гончар Інфо» поспілкувались з авторкою проєкту Тетяною Буланю. До речі, тема проєкту - співпраця бізнесу і науки на прикладі ДНУ і «Асоціації Ноосфера». Ви ж, мабуть, теж не раз проходили повз входу «Ноосфери» і думали: «А що там? Чим займаються ця компанія?». От вам і шанс дізнатися більше про наших близьких сусідів.

Нещодавно у своєму Facebook засновник «Кузні української інтелігенції» Гліб Стрижко написав, що освітня платформа закривається на невизначений термін. Що стало причиною такого рішення? Чи є шанс на відновлення роботи Кузні? Маю невеличкий спойлер для прихильників «Кузні української інтелігенції»: Гліб Стрижко натякнув на те, що освітня платформа знову відкриється. Але це по секрету. Якщо хочете дізнатися більше, ласкаво просимо до матеріалу у рубриці «Життя, як воно є».

А для талановитих студентів - винахідників міською радою започатковано проєкт «InnoDnipro». Попередження: після прочитання нашого матеріалу можливі побічні ефекти. Наприклад, бажання долучитися до проєкту.

На «солоненьке» маємо жартівливі матеріали про те, як правильно писати курсову роботу і про те, чим займається студент протягом дня. Якщо ви пізнали себе, то ви, певно, не дуже відповідально ставитеся до навчання. Перший курс, я звертаюсь до вас, не повторюйте помилки попередніх поколінь. Робіть усе вчасно, а не за ніч до дедлайну.

«В об'єктив» цього разу опинилася ведуча програми «Надзвичайні новини» на ICTV Інна Лисак. На прикладі Інни ми розуміємо, що для того, щоб стати успішним журналістом не обов'язково мати спеціалізовану освіту. Потрібно любити справу, якою ти займаєшся. Від третього курсу маємо розповідь про виммельбух - дитячу книжку з великою кількістю детальних ілюстрацій і майже відсутнім текстом. Ви також подумали, що підручники в університеті мають бути схожі на виммельбухи? Так чи інакше, читайте рубрику «Машина часу» і шукайте відповіді на загадки разом з Шерлоком Холмсом.

І ще одне. Нам дуже цікаво, який новинний формат вам більше до вподоби: друковані ЗМІ чи Інтернет-ресурси. З якою інформацією зручніше працювати? Отож, якщо ви за газети/журнали - наклейте знизу колонки синій стікер. Якщо за поширення новин Інтернетом - зелений.

P.S. Стікери ви знайдете згори сторінки.

З повагою,
РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ

ПАНКУ В ДНІПРІ БУТИ!

У Махно-паб пройшов концерт SLICE OF STORY

Панк-угар набирає оберті

Вечір середи. Втолені після тяжкого робочого дня безлікі чоловічки відправляються додому. Сидять у своїх сірих коробках, в цьому базатоперховому мурашнику, проводячи вільний час за монітором, і чекають настання наступного такого ж посереднього і гнітючого дня. Геть рушину! Чому б не відвідати справжню панк-тусовку і не відірватися на славу?

Це ми і зробили, відправившись 14-ого березня в Махно-паб на концерт молоді, але дуже перспективної дніпровської команди SLICE OF STORY.

За деякий час, Slice of Story вийшли на сцену з композицією «А. С. А. В.», потім була «Світ зійшов з розуму». Нестримний драйв, харизма і бунтарські тексти пісень задавали настрій у цей вечір. Слайси порадували виконанням своїх давно відомих і улюблених пісень: «Анархія», «Свобода або смерть», «Я не такий».

А також приємно здивували новою ліричною піснею «Мама». Натовп на мить застиг і задумливо вслухався в глибокий сенс тексту. Впевнена, кожен подумав про своїх батьків, захотів їм подзвонити або нарешті відвідати. Ця композиція дозволяє подивитися

на групу з іншого ракурсу, показує, що їхні тексти та музика не зациклені на одній тематиці.

Панк-угар набирає оберті. Динамічні пісні: «Мишоловка», «Граната», «Гаряча суміш», а також нові: «Содоміт» та «Інструкція» розгойдали натовп до межі. Здавалося, підлога пабу просто провалиться. Фронтмен гурту Олег Vzik заводив публіку, активно спілкуючись з нею, стрибав зі сцени і давав фанам можливість поспівати в мікрофон разом з ним.

Завершився концерт ліричною піснею «Кіборг», присвяченої війнам АТО. Але глядачі не змогли просто так відпустити музикантів — вимагали виступу на біс. Слайси виконали їх бажання. На завершення вечора учасники групифотографувалися, обіймалися зі своїми шанувальниками, друзями та рідними.

Мені вдалося пробитися через натовп збуджених прихильниць і задати кілька питань фронтмену гурту Олегу Vzik.

— **Олеже, трішки інформації про гурт.**

— Історія звичайна. Я завжди був не байдужий до рок-музики і хотів зібрати таких же однодумців, як я. У 2014 році я і, колишній барабанщик, Павло

Рябий прийшли на репетиційну базу — пограти для себе. Що з цього вийшло, ви бачите зараз. Звичайно, наш склад змінювався, але вважаю, що все що не відбувається — на краще, і колишні учасники груп будуть завжди в родині Слайсів. З приводу назви, була дійсно ціла дискусія... Як зараз пам'ятаю, підготував здоровенний список, а хлопці були в ролі критиків. В результаті, прийшли до варіанту Slice of truth («Частина правди»), але ця назва не показувало повністю нашу позицію, а навіть перекручувала — ми виступаємо за пряму і ріжучу правду, а не за її маленьку частину. І тоді ми стали Slice of story («Частина історії») або, як ми говоримо між собою, «Шматочок історії, яка замовчується» усіма, крім нас).

— **Концерт в Харкові. Чим запам'ятався, як зустріла публіка?**

— Так, був чудовий концерт у клубі Yellow Zerpelin. Мені здається, публіка була приємно здивована енергетикою групи. Ми старались і виклались на всі 120%. Слухачам сподобалося. Важко заявити про себе широкій аудиторії... — **Які ж способи просування своєї творчості ви використовуєте?**

— Насправді, кожна сфера діяльності вимагає повної віддачі і музика — не виняток. У гурті кожен має свої обов'язки і за щось відповідає. Просуванням займається наш менеджер Дар'я Юферова. Це соціальні мережі, різні сховища музики, переговори з організаторами фестивалів та власниками клубів. Я зрозумів одне: чим більше концертів ми граємо — тим більше аудиторії охоплюємо. Рок-музика по

— **Як охарактеризувати сьогоднішню дніпровську рок-культуру?**

— З приводу дніпровської рок-культури... Безперечно, вона є. Дуже багато цікавих гуртів сформувало наше місто, думаю, їх назви ви знаєте. У нас більше переважає метал і його піджанри, але моя думка — мода циклічна.

Зараз настає епоха вільної панк-рок музики і саме її потрібно відроджувати в Дніпрі.

— **Чи вважаєте ви себе вже популярними і що ви вкладаєте в це поняття?**

— Ні, ми тільки почали йти до цього. Скажімо так, особисто мені не потрібні якісь гучні визнання або натовпи фанатів. Я займався музикою для того, щоб бути почутим. Ми прагнемо відкрити очі людям на те, що діється навколо. Це і є моя мета і Слайсів.

— **Ваші найближчі цілі? Які фестивалі в планах? Коли новий альбом?**

— З приводу цілей... Хочемо давати більше концертів і розширювати свій музичний ареал на інші міста України. У планах — концерти в Харкові, Кривому Розі, Запоріжжі, ну, і звичайно ж у Дніпрі. Влітку пробиваємося на фестивалі: Рок Булава, Тарас Бульба, Імпульс фест і кілька інших. На рахунок альбому... У нас і старого альбому немає. Є кілька ЕП і Синглів. Але в цьому році ми збираємося випустити першу частину альбому. Туди увійдуть усі наші старі треки та декілька нових, а навесні наступного року вийде друга частина з абсолютно новим матеріалом. У загальній складності в кожній частині буде по 10-12 пісень. Почути зможуть усі.

— **А чи виникло коли-небудь бажання кинути все?**

— Так, раніше мене відвідували такі думки. Але зараз, дивлячись на сліди під сценою і палаючі очі людей в залі, ця думка повністю залишила мене. Багато людей шукають свій сенс роками, а ми знайшли свій і відмовитися від нього — все одно, що кинути зброю в розпал бою. Я хочу викликати у людей усвідомлення того, що тільки ми можемо перетворити нашу країну і зробити життя легше. Викоринити споживачке ставлення один до одного і навіть до нашої планети. Показати значимість кожної людини в нашому соціумі і те, що ми можемо змінити завтрашній день.

— **Чи є зараз у тебе кумири?**

— У кожного музиканта є кумири, мені здається. Звичайно і я не виняток. Я виріс на System of a down, Rise against, Anti Flag, NOFX, і, думаю, вони вплинули на становлення мене як музиканта. Зараз подобаються Таракани, Порнофільми, Г. О. В. У музиці віддаю перевагу не тільки жвавому панку, але і класиці й іншим жанрам.

— **Нова пісня "Содоміт" викликала бурхливу реакцію публіки, а також наїтовхнула на думку, що ти затятий гомофоб. Чи це так?**

— Я не знаю... Музика Слайсів — це ходіння думки по тонкому краю, кожен, хто слухає, сприймає по-своєму — в цьому і є сенс. Якщо питання до мене, то я скажу, що наш український менталітет відрізняється від європейського, ми не настільки толерантні, і як би ми не кричали зворотне — суть залишається. Моя батьківщина — це земля волелюбних козаків, чудової природи, смачної їжі і найкрасивіших дівчат, і для мене це залишиться незмінним.

— **Ваші пісні наповнені протестом, ви висвітлюєте проблеми сучасного суспільства і вам боляче від ситуації в країні. Які методи вирішення цих проблем ви можете запропонувати? Або не можете?**

— Так, я люблю свою країну і мені боляче бачити, що відбувається за вікном. Слайси хочуть донести культурну революцію до слухачів. Це не означає, що варто брати цеглини і бити вітрини, або починати громадянську війну. Ми хочемо відкрити очі на те, що відбувається і завдяки цьому змінити позицію людей. Коли люди перестануть мовчати і бояться висловити свою думку, тоді, напевно, і буде наша мета досягнута.

Slice of Story — група, що запам'ятовується своїми соціально-тематичними текстами, потужною енергетикою та харизмою. Для цих хлопців свобода понад усе.

Ілона СЕМЕНЮК
Фото автора.

ЯК (НЕ) ТРЕБА ПИСАТИ КУРСОВУ

Короткий навчальний посібник

Коли хвилюватись уже немає сил!

Крок 1. Усвідом масштаби. Сядь і добряче поуявляй, як стоїш перед величезною аудиторією і комісією, червоний як помідор і відчайдушно намагаєшся щось там аргументувати і оперувати науковими термінами. А вони всі так дивляться, а ти такий ніяковісш, у всьому тілі від хвилювання пульсує, мозок видає «Етгог 404». Істерика, істерика, істерика. Уявило? Попий водички, має полегшати.

Крок 2. Організуй робочий простір. Прибери квартиру, розклади теки за кольорами, підручники за алфавітом, взуття за сезоном, посуд у шафках за розміром, пріоритети можеш розкласти, так, або

там пасьянс. Систематизуй усе так, щоб зручно було і легко дотягнутися рукою.

Крок 3. Добряче пообідай. А ще краще приготуй на усю родину, знайди якийсь новий рецептик і випробуй. Це допоможе тобі налаштуватися на потрібну хвилю, розрити творчий потенціал і чакри. Можеш подивитися якісь онлайн-курси з кулінарії. А ти ніколи не задумувався про кар'єру шеф-кухаря?

Крок 4. Зверни увагу на гітару, що одиноко стоїть у куточку кімнати вже років з п'ять. Ну, виникає логічне питання? Ти чому ще досі не професійний музикант? Ану бігом! Що, в інтер-

неті відео-уроків мало, чи що?! Або батьки дарма старались, коли на твоє 13-річчя обирали тобі гітару? Ти б ще років на 20 відклав що надважливу справу!

Крок 5.

Коли ти вже гітарист настільки, що якщо тебе розбудити серед ночі можеш прописати ноти до будь-якої пісні The Beatles, пора... Пора братись до роботи. Вмикай комп'ютер, всядайся на зручний стілець, зроби собі чай чи каву. До речі, можеш загулити як правильно спінити молоко, щоб пінка була густа, молочна і повітряна. Чи зроби собі чай-лате, ти ж його ніколи не пробував? Який сором! Ану бігом, адже це надзвичайно важлива справа — чай — він супроводжуватиме тебе всю твою роботу над курсовою.

Крок 6.

З чашечкою гарячого напою сідай знов на робоче місце. Виведи комп'ютер з режиму очікування і відкрий документ у Word. Можеш скривитись від безвиході і трохи помедитувати на чистий аркуш. Що це в тебе там, пищить телефон? Якесь повідомлення? А, точно, це твоя улюблена гра, яку ти якось закинув останнім часом. Непорядок, треба терміново перейти на новий рівень, а краще встановити особистий рекорд. Вперед! Обов'язково інтенсивно думати про предмет твоєї курсової під час захопленого титання в екран.

Крок 7.

Іди в аптеку купити кофеїн у таблетках. Після того — в супермаркет по енергетичні напої, або каву. У наступному пункті зрозумієш навіщо.

Крок 8.

Просто сядь і напиши курсову за три доби. Бажано не спати, не відволікатись, не відпочивати. Просто істерично записуй свої думки прямо у той самий пустий документ. Давай, давай, давай! Перед захистом можеш подремати годинки 3 (а більше навряд чи буде) і на тій же адреналіновій хвилі захищай. Є один плюс — хвилюватись уже сил не буде!

Ольга УСТИЧЕНКО
Фото автора.

П'ять щасливих років, 1825 щасливих днів та 43800 щасливих годин. Та чи таких вже щасливих?

6:00 — Здрігуєш ногою під крик будильника. Ранок.

Як свідчить досвід, жоден ранок, що починається о шостій, нічого спільного з «добрим» не має.

6:10 — Ні хвилини тиші. Будильник дзвонить мов скажений. Ігнореш. Можливо зрозуміє, що нікому до нього немає діла.

6:30 — Підіймаєш майже мертво тіло з ліжка. Відчуття, що вночі по тобі проїхав КАМАЗ.

Смачний сніданок для слабаків. Зубна паста набагато краще смакує разом з кавою.

6:50 — В дзеркалі мавпа. Макіяж за 10 хвилин не залишає жодного шансу на красу.

7:00 — Намагаєшся бігти. Спорт — це чужа стихія, тому сумними очима проводиєш маршрутку.

На вулиці мряка та холод, а вітер зносе все на своєму шляху. В голові думка про те, що на жаль, ти надто важка хмаринка, аби він доніс тебе до універу.

7:30 — Втиснувся в маршрутку, тепер ти — оселедень.

Через 10 хвилин після посадки відчуваш, що поступово втрачаєш кисень. Потрібно сказати водію, що не можна пити парфуми.

Маршрутка — це саме те місце, в якому замислюєш про сенс життя. Думки про відмову від вищої освіти заповнюють мозок, а з кожним стресом від шляху до універу, здається, що приборати сміття біля будинку — теж непоганий варіант.

Після екстремальної поїздки в маршрутці, на тебе ще чекає складне випробування у вигляді кросу до корпусу. На жаль, ще жодного разу перемога не була за тобою.

8:10 — Щиросердечне покаяння. Сумна розповідь про важке життя студента з Лівого берега/Правого берега/передмістя.

Навіть подолавши цей доволі важкий

шлях до місця навчання, розслабитися в жодному разі не можна. Попереду ще запальна боротьба з двома вісниками апокаліпсису — сном і холодом.

Протягом дня думки заморожені, а з кожною парою, бажання потонути в гарячому чаї перевищує навіть фізичні потреби. Зігрівають лише теплі розмови з одноклассниками і веселі жарти викладачів.

14:00 — Щаслива мить звільнення з крижаного полуноч. До завтра, дев'яточко!

Ще якихось два роки тому, ти вважав, що в студентські роки будеш лише розважатися. В дійсності ж, маєш їхати на роботу, після якої, тебе чекає домашнє завдання.

21:00 — Нарешті день пройшов, але, здається, що пройшов він по тобі.

Змучена, але ще сповнена дивним ентузіазмом, твоя душа бажає вражень, а непосидлива п'ята точка — пригод. І ось починається той самий час, коли все оживає.

Час подивитися фільм, час прогулятися, час спитати друзів про їх справи, час зробити домашку, поспіяти/пообідати/повечеряти одночасно, а також ще можна побудувати плани на майбутнє.

Здається, що ти сова. Дурнувата така сова.

03:00 — Треба змусити себе заснути, але ж ти не можеш пропустити вдалий момент розвинути шпалери на стелі. Кожен будній день повторює попередній, який, в свою чергу, повторює той, що був до нього. Справжня ж студентська романтика починається у п'ятницю ввечері. Душа летить до раю, в голові звучить улюблена пісня, а тіло так і прагне до танців.

Оце і є щасливі миті студентських років, які дійсно будуть викликати щирі посмішки навіть через десятиліття.

Але це зовсім інша історія, не ця.

А поки: **6:00** — Здрігуєш ногою під крик будильника. Ранок.

Софія КУЦЕНКО
Фото: відкриті посилання.

ДИТЯЧА КНИЖЕЧКА РОДОМ ІЗ НІМЕЧЧИНИ

Або чому кожне чадо має отримати подарунок від малярів ренесансу

Автор: Світлана ІОРЧЕНКО

Віммельбух – ілюстрована книга для розвитку дітей, в якій майже відсутній текст, а кожен квадратний сантиметр сторінки максимально наповнений дрібними деталями. Зазвичай вона друкується на цупкому картоні формату А2, але поступово з'являються й більш компактні версії. Нагромадження деталей і веселі завдання розвивають у дітей пам'ять, увагу та уяву.

Перші паростки віммельбухів (в перекладі з німецької wimmeln - роїтися, buch – книга) почали проростати ще в далекому XVI столітті. Одна з особливостей даної ілюстрованої книги – гіпердеталізація – була провідною рисою творчості малярів ренесансу Ієронімуса ван Акена й Пітера Брейгеля-старшого. Сучасні історики охрестили полотна цих авторів «архаїчними віммельбухами». Трохи пізніше, у XVII столітті, німецькі гравери почали активно використовувати у своїй творчості прийом «кавалеристської перспективи». Його особливість поля-

гала в тому, що протягом перегляду всі зображувані предмети здавалися однакової величини, наче під час верхової їзди. Згодом даний прийом, на рівні з деталізацією, ліг в основу «розглядалок», але вже з новою назвою. «Кавалеристська» перспектива перетворилася на «демократичну». Ймовірно, прийом почали називати по-новому через те, що всі зображувані елементи були рівнозначні.

Сучасний віммельбух вперше з'явився саме в Німеччині. У 1968 році Алі Мітгуч видав ілюстровану книгу «Усе навколо в моєму місті», яка назавжди закріпила за ним статус «батька віммельбухів». Перші роботи німецького художника містили у собі окремі сцени буденного життя. На створення особливого виду ілюстрованих книжок для дітей Мітгуча надихнув відомий дитячий психолог 60-их років Курт Сільманн.

В Україні «розглядалки» прийшли вже після 2000-ого року. Однією з об'єктивних причин невеликої популярності віммельбухів у нашій країні є висока ціна. Книжки-ілюстрації з цупкого картону й максимальним рівнем деталізації коштують щонайменше 200 гривень. Найпопулярнішими серед таких є «П'єр і місто лабіринтів». У пошуках викраденого Каменя» від «Видавництва Старого Лева» й «Великий АВТО Віммельбух» від видавництва «ARTBOOKS PUBLISHING». Хоча сьогодні, якщо добре пошукати,

можна знайти й дешевші зразки. (Наприклад, «Історії в малюнках», видавництво «Елвік»).

Як віммельбух «тренує» людей

Віммельбух – це не просто весела книжечка для організації дитячого дозвілля. В першу чергу, вона несе в собі освітню функцію, яка реалізується в формі популярного сьогодні («ігрового навчання»). Основною перевагою такої концепції є те, що дітям не примушують до вивчення чогось конкретного через купу «хитрозакручених» фактів.

Ілюстровані картинки апіорі викликають у малюків цікавість. Крім того, віммельбухи мають характерні особливості, що відрізняють їх від інших подібних видань. Серед таких одночасно розгортання всіх зображуваних сюжетних ліній й відсутність композиційного центру, що дає можливість щоразу знаходити нові взаємозв'язки, тривалий час концентрувати увагу й вигадувати та прогнозувати нові історії. Пункт «проголошення», безумовно, слід виділити окремо. Як зауважують логопеди, віммельбухи часто стають у пригоді як інструмент виправлення мовленнєвих порушень у дітей.

На більш дорослому рівні користь віммельбухів реалізується на прикладі простої формули: протягом навчання у школі вашому покірному слугі було досить складно карбувати в го-

лові історичні факти, але я назавжди запам'ятав мультфільм «School 13» і головного героя-розбишаку Дімона, який вийшов до дошки на уроці й почав мовити хитрим голосом: «1941 рік. Вранці 7 грудня японці влаштували хитросплановану атаку на військову базу Перл-Гарбор...». Даний історичний факт міцно засів у глибини мозку. Для створення нових нейронних зв'язків не довелось докладати особливих зусиль. Крапля сміху – і запам'ятовування відбулося саме собою.

Користь віммельбухів також відзначають психологи. Згідно з їхніми словами, деталі, які малюки помічають найпершими, можуть говорити про психічний стан дітей або про те, що найбільше їх хвилює.

Попри орієнтованість на дітей, «розглядалки» можуть бути корисними і для дорослих. Тренування пам'яті й уваги корисні не тільки дітям. Цей факт ріднить віммельбух із піцою: що покладеш зверху, тим і посмакуєш. А якщо його начинити специфічною темою відповідно до інтересів чи спеціалізації (на кшталт «15 кращих футболістів всіх часів»), то дитяча книга викличе у дорослого неабиякий інтерес. Саме з таких міркувань наша команда створила віммельбух на тему «історія зарубіжної журналістики» і пропонує всім охочим «зламати» голову над поставленими завданнями.

Ігор МАЛЕНКО

Завдання до віммельбуха

Втомилися від буденності? Сесія дихає в потилицю? «Гончар Інфо» не дасть засумувати. До уваги студентів перший в історії газети віммельбух! Ми пропонуємо поринути у пригоди разом з Шерлоком та трішки відпочити. Допоможи нашому герою знайти відповіді та розгадати всі загадки. Для цього тобі потрібно згадати всі періоди виникнення преси та трішки фантазії. Перший, хто знайде відповідність та напише її нам на електронну скриньку – ritaraiko@gmail.com, отримає смачний приз. Перевірити себе ви зможете завдяки QR-коду, який буде розміщено у наступному випуску.

ІННА ЛИСАК: «ЯКЩО ВАМ ВЖЕ ТИСНУТЬ РОЖЕВІ ОКУЛЯРИ – ТО ВАМ ДО НАС»

Як кохання зробило з викладача історії журналіста кримінальних новин

Вона і не планувала ставати журналістом, але доля вирішила інакше. Її вчора – робота на 34-му та 11-му телеканалах і репортажі з АТО, її сьогодні – «Надзвичайні новини» на ICTV. Про складнощі перших кроків у професії, особливості роботи в екстремальних умовах та професійну мотивацію Інна Лисак.

«Спеціально мене ніхто не вчив. Я просто дивилась, як це роблять інші і не соромилась зайвий раз запитати. Тому, аби швидко опанувати ази професії, потрібні бажання і практика».

— Інно, розкажіть про свій шлях у журналістику та у журналістиці.

— Усе почалося з великого кохання. Але не до журналістики (посміхається). Я прекрасно собі жила у Харкові, мріяла про академічну науку, вже мала диплом історика, працювала в університеті на кафедрі історії України, закінчувала другу вищу освіту на філософському факультеті і планувала вступати до аспірантури. Але щось пішло не так... Раптом я закохалась, кинула все і з рідного Харкова переїхала до Дніпра. Кілька місяців минуло як у тумані. А потім мені стало нудно – без роботи. Нічого, крім читати книжки, я не вміла, тому в голову прийшла лише стара дитяча мрія про журналістику. А далі – знову як у тумані. Випадкове оголошення по телевізору: 34-му телеканалу потрібні журналісти. Біс попутав – я пішла, і мене раптом взяли. Тому «понабрали по об'явленню» – це саме про мене.

— Чому, маючи освіту історика, обрали саме журналістику, ще й таку й неспокійну галузь?

— Не повірите, але до кримінальної журналістики та «Надзвичайних новин» я потрапила також абсолютно випадково. Кілька місяців – журналістом та ведучою ранкових новин на 34 каналі. Потім кілька років – журналістом на 11 телеканалі. А далі – звичайна журналістка раптом скінчилась, коли мені подзвонила редактор «Надзвичайних новин» на ICTV з пропозицією відкрити корпункт у Дніпрі. До цього я жодного разу не дивилась цю програму. Мабуть, саме тому і погодилась. Жартую, звісно!

— Давно помічено, що серед успішних журналістів є багато дипломованих істориків, як Ви, та спеціалістів інших галузей. Невже у спеціалістів інших галузей більше шансів на професійну реалізацію?

— Шансів на професійну реалізацію більше у людини, якій просто цікаво. Це головний аргумент. Якщо нецікаво, не допоможе жоден диплом.

— Скільки часу треба, аби з нуля опанувати ази професії, та з якими складнощами може стикнутися журналіст-початківець?

— Якщо хтось падає – підштовхни: захоче жити – встане. Для мене цей принцип працює найкраще. Коли просто з вулиці я прийшла на 34 телеканал, не мала жодного уявлення, що таке телебачення зсередини. В перший же день мені дали в руки мікрофон, водія, оператора і відправили на зйомку. Розумієте, що я тоді пережила? Це приблизно, як кинути людину, яка не вміє плавати, на

середину річки і спокійно без зайвих рухів спостерігати, чи випливе. Я виплила. От і вся наука. Спеціально мене ніхто не вчив. Я просто дивилась, як це роблять інші та не соромилась зайвий раз запитати. Тому, аби швидко опанувати ази професії, потрібні бажання і практика. І ніякої магії.

— Які треба мати особисті якості для роботи в надзвичайних новинах?

— Приблизно такі ж, як і патологоанатому (посміхається). Насправді, робота в надзвичайних новинах, по суті, нічим не відрізняється від роботи будь-якого журналіста з телевізійних новин. Хіба що в наших сюжетах трохи більше крові, горя та людської дурості. Але і про це треба знати, бо це також частина нашого з вами життя. Якщо вам вже тиснуть рожеві окуляри, то вам до нас.

— Які негативні сторони, крім очевидних, є у Вашій роботі?

— Це занадто суб'єктивне питання. Моя порада: якщо негативні сторони вашої роботи особисто для вас переважають над позитивними – звільняйтеся і шукайте нову.

— Чи легко щодня вибудовувати процес комунікації, коли трапляється спілкуватися з неадекватними, хамуватими людьми, або тими, чия проблема висмоктана з пальця?

— Нелегко. Бо спочатку, коли ти молодий та зелений, пропускаєш крізь себе кожен твір, співчуваєш. Тобі важко відмовити людині в допомозі. Але згодом розумієш: на всіх не вистачить. Люди, які телефонують журналістам, часто маніпулюють, брешуть, а іноді навіть потребують психіатричної допомоги. Умовно кажучи, як мінімум 70% тем відсіюються. Навчитись спокійно говорити «ні» – це важливо в будь-якій професії. Я ще вчусь. Але вже зрозуміла: якщо занадто горіти – швидко згоріти. Просто згадую, що 50% пацієнтів психіатричних лікарень не мали почуття гумору.

— Якою була найскладніша тема з усіх, які Вам коли-небудь доводилося висвітлювати?

— Не буває складних тем, бувають погані журналісти. Або просто відсутність мотивації.

— Дуже часто в роботі з поліцією трапляються досить комічні ситуації. Як вести себе у такому разі?

— Тут дуже тонка грань. Інколи замість того, аби сміятися з людини і знімати її в непристойному вигляді, краще

вимкнути камеру і викликати швидку. Етику, не лише професійну, але й загальнолюдську, ще ніхто не відміняв.

— Інно, у 2014-му Ви здійснили з десяток поїздок на Донбас, були у Пісках, біля Донецького аеропорту. Розкажіть про особливості роботи в гарячих точках.

— Про це можна писати книжки. Найбільше вражає близькість та раптовість смерті. А особливість для журналіста – це мати каску, бронезилет, дивитись під ноги та намагатись не ідеалізувати. І пам'ятати, що війна – це біль, розруха і смерть. В ній немає переможців.

— Яких правил повинні дотримуватися журналісти під час висвітлення матеріалів з зони бойових дій?

— Безпека – особиста і оператора. Це базове правило. Все інше – другорядне. Мертвий журналіст – не журналіст.

— Чи може журналіст країни в умовах війни, на Вашу думку, залишатися осторонь конфлікту?

— Залишатись осторонь чи ні – це особистий вибір. Як і кожного громадянина. А от бути об'єктивним повинен. Інакше журналіст просто перетвориться на пропагандиста.

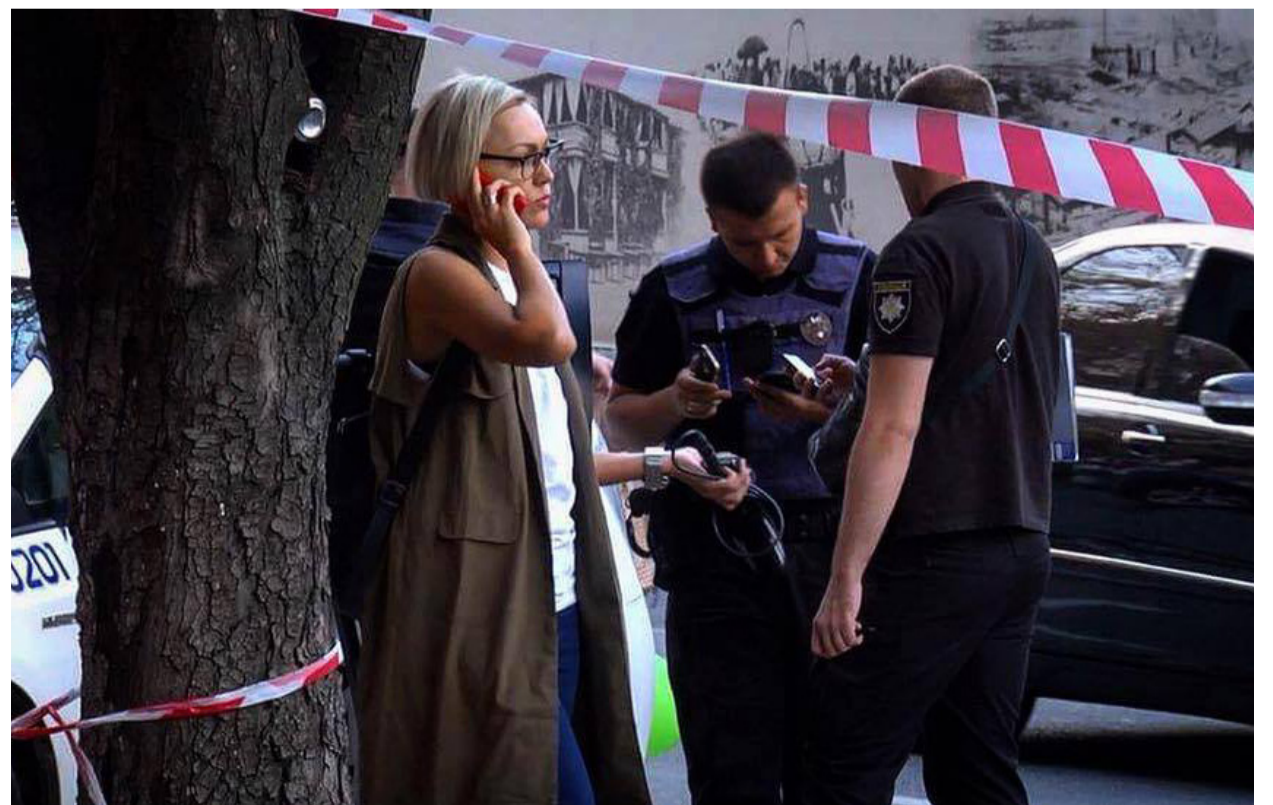
— Як стати кореспондентом одного з провідних телеканалів? Ваш секрет успіху.

— Про секрет успіху запитаєте в мене, коли я вийду на пенсію. А поки – мені ще трошки цікаво.

Ольга БАНІТ

Фото з особистого архіву Інни Лисак

«Не буває складних тем, бувають погані журналісти»

«У сюжетах надзвичайних новин трохи більше крові, горя та людської дурості»